

Proloog

Er zat een kale man in de beklagdenbank. Hij droeg een wit pak, een witte blouse, een zwarte das en laarzen die hij over zijn broek had aangetrokken. Zijn bijnamen waren God en Amerika's Mussolini.

De klerk zei: 'Zweert u plechtig de waarheid, de gehele waarheid en niets dan de waarheid te spreken, zo helpe u God?' De machtigste man van Hollywood hield één hand op een bijbel en beloofde het.

Tegenover hem zat een Nederlandse vrouw die in haar geboorteplaats 'Jetje' werd genoemd. Haar dunne lippen waren lichtrood gestift. Haar witte blouse was tot het laatste knoopje dicht en ze droeg een voor haar doen opmerkelijk lelijke grijze rok. Volgens de verdediging was ze moeilijk, temperamentvol, onhandelbaar, gek. Daarom hadden ze haar ontslagen.

Zijn naam was Cecil Blount De Mille. Hij was in 1913 een van de oprichters van de Paramount-studio en maakte als regisseur zwijgende klassiekers als *The Cheat*. Recensenten prezen zijn 'rembrandteske belichting'. Sommige De Mille-films draaiden tien maanden in de beste bioscopen van Amsterdam, Rotterdam, Parijs, Wenen, Londen, Berlijn, Moskou en Nederlands-Indië.

Haar naam was naar eigen zeggen Jetta Goudal. Ze groeide op in de Amsterdamse Plantagelaan, maar loog tegen Amerikaanse journalisten dat ze uit de Parijse voorstad Versailles kwam. In een interview zei ze: 'De waarheid is altijd stupide, men zou er een sluier overheen moeten doen.'

Het waren de roaring twenties. De economie draaide beter dan ooit tevoren. President Coolidge verklaarde de oorlog aan de armoede. De beurskoersen stegen en stegen, en alle jonge mensen leken mooi en gelukkig. Ze dronken illegale

alcohol die ze hadden gekocht van bootleggers en dansten in speakeasies op jazz en swing. Meisjes zetten de schaar in hun haar en rommelden met jongens die ze nog maar net kenden op de achterbank van een Chevrolet, Buick of Ford. Los Angeles stond bekend als de stad der zonde en Californië als *God's own country*.

Acteurs en actrices waren de nieuwe goden en godinnen en de vrouw die Jetta Goudal zei te heten, werd aanbeden als vamp, femme fatale, feministe, flapper, diva, stijlicoon en strijdster voor betere arbeidsrechten in de filmindustrie. Alle grote regisseurs wilden met haar werken en ze maakte films voor de vier grootste studio's ter wereld. Greta Garbo kwam naar haar kijken op de set van en noemde haar *a great actress*. Een filmhistoricus zou later schrijven: 'De femme fatales die ze speelde voor twee van de grootste regisseurs ooit – De Mille en D.W. Griffith – behoren tot de gedenkwaardigste uit de zwijgende film.'

Ze kreeg in 1960 als enige Nederlandse een ster op de Hollywood Walk of Fame en ligt in de buurt van Frank Sinatra en Johnny Cash. Ze was toen nog steeds een mysterie. In de *LA Times* stond in 1931: 'In de dagen van de zwijgende film was Jetta Goudal de Greta Garbo van film-land. Niemand kent het verhaal van haar afkomst, hoewel lokale speurders erg hun best doen het ware verhaal boven water te krijgen. Volgens de een is ze de dochter van Mata Hari, volgens een ander was ze ooit een dienstmeisje van een bekende actrice en zo gaat het door en door. Het verhaal achter de echte Garbo is inmiddels bekend. Maar niemand is erin geslaagd de Goudal-legende te ontmaskeren.'

Jetta Goudal ontmoette Cecil B. De Mille voor het eerst in 1924. Op de grond van Zijn suite lag tapijt gemaakt van wolven uit Siberië. Aan de muren hingen hoofden van dieren die hij zelf had doodgeschoten naast portretten van politici die door De Milles invloed waren verkozen en cadeaus van

acteurs en actrices die hij en niemand anders groot had gemaakt.

Bij de tweede ontmoeting vroeg hij of ze een van zijn 'sterren' wilde worden. Ze zei ja en ze tekenden een contract, en een contract was een contract en toen De Mille dat verbrak, daagde ze de machtigste man van Hollywood voor de rechter.

Haar advocaat zei: 'We kunnen winnen.'

Ze zei: 'Nee, we moeten winnen!'

Haar advocaat zei: 'Kind, zelfs bij winst verlies je. Je zult geen studio meer vinden om voor te werken.'

Ze zette door en daarmee verwoestte ze haar loopbaan, maar veranderde ze Hollywood.

Ze noemde zich Jetta Goudal, en zo voelde ze zich ook. Ze heette Julie Henriette Goudeket, maar zo voelde ze dat niet.

I. Salomé uit de Sarphatistraat

1.

De Noordzee lag vol mijnen en U-boten toen Julie Henriette Goudekete, dochter van het oude volk, een rijtuig nam bij haar ouderlijk huis in Amsterdam en uitstapte bij het Centraal Station. Ze reisde met de trein naar Rotterdam en kocht in de haven met een dwingende overtuiging een kaartje voor het laatste stoomschip dat naar New York durfde te varen. De ss Noordam vertrok op dinsdag 15 mei 1917. De meeste passagiers werden uitgezwaaid door familie. Bij Julie Henriette Goudekete gebeurde dat niet. Haar veel te strenge vader Mozes Wolf hoefde ze nooit meer te zien. Haar oudere zus Bertha zou haar vast vergeven dat ze zonder iets te zeggen was vertrokken. Nederland had Juliette of Jetje, zoals Julie Henriette Goudekete in Amsterdam werd genoemd, niets meer te bieden. Ze verlangde naar een leven met dezelfde mogelijkheden als een man of christen en hoopte in het beloofde land Amerika haar droom een beroemde actrice te worden waar te maken.

Het stoomschip voer steeds verder weg van Rotterdam. Mannen en vrouwen liepen heen en weer op het promenadedek. Matrozen sjouwden ketels soep naar beneden. Kinderen speelden met hoepels en tolleren. Meeuwen loerden vanaf de reling op voedsel. Echtparen leerden uit brochures: ‘Gaag jij naar Amerika? Doe joe go toe Amerika?’

‘Ja. Jes.’

‘Reist u alleen? Doe joe treffel aloon?’

‘Nee, met mijn huisgezin. No, wiz mai femmelie.’

Oostjoden met namen als Herz, Itka, Tauve en Leib spraken Jiddisch met een Russisch accent en reisden derde klasse. In de eerste klasse lazen mannen en vrouwen romans, of ze bestudeerden het uittreksel van de Noord-Amerikaan-

sche wet op de immigratie. De Amerikaanse douaniers zouden onderscheid maken tussen ras en nationaliteit. Doorslaggevend was ‘het bloed van de vreemdelingen’. Negroes waren altijd eerst negers en daarna pas inwoners van een bepaald land. In hun identiteitsbewijs kwam te staan: African (black). Joden waren altijd eerst Hebrews en daarna pas inwoners van een bepaald land.

Juliette reisde net als 286 andere landverhuizers eerste klas. Het was bijna onmogelijk geweest om zonder reservering een kaartje te kopen, maar ze had goede connecties en maakte de ticketverkoper duidelijk dat ze bij het vertrek gewoon aan boord zou zitten. Volgens de man was dat onmogelijk. Na een telefoontje naar een belangrijk iemand was er toch plek en bij het wegvaren had ze een van de mooiste cabines in de eerste klasse. Ze dineerde aan de tafel van kapitein Van Walraven. Voor de oorlog kregen prominente reizigers *pomme persilade, filet de boeuf à la Nivernaise, asperges en branche en mousse au chocolat*. Vanwege de schaarste was dat voorbij.

Na een week varen kende Juliette bijna iedereen. Ze was vijftientig jaar en had dikke, donkere krullen, dunne lippen, een smalle taille, een licht getinte huid en handen waar ze trots op was. Ze kwam uit een welvarende familie en droeg een jurk waar iedereen naar keek. Haar neusje was volgens haarzelf een beetje raar. Passagiers stapten op haar af en vroegen of ze een beroemde toneelspeelster was.

Hoe langer de tocht duurde, hoe gevaarlijker het werd. Sinds de oorlogsverklaring van de Amerikaanse president Wilson aan de Duitse keizer in april 1917 konden zelfs schepen van neutraal gebleven landen als Nederland elk moment ontploffen.

Op woensdag 30 mei 1917 probeerden 2278 reizigers uit alle landen van Europa het beste uitzicht te krijgen op het dek.

Huilende passagiers keken naar het Vrijheidsbeeld en prezen God en Amerika.

Er klommen douaniers aan boord. De armste reizigers moesten door naar Ellis Island. Daar zouden ze langdurig worden ondervraagd en onderzocht op trachoom, tbc, tyfus en de tering. De passagiers uit de eerste klasse moesten alleen hun ticket laten zien en werden ter plekke ondervraagd.

‘Naam?’

‘Julie Henriette Goudeket.’

‘Laatste adres?’

‘Sarphatistraat 57, Amsterdam.’

‘Lengte?’

‘1,65.’

‘Hebt u plannen een publieke figuur te vermoorden?’

‘Nee.’

‘Bent u prostituee?’

‘Nee.’

‘Een anarchist?’

‘Ook niet.’

‘Waar gaat u heen?’

Alleenstaande dames kwamen Amerika niet in en ze loog: ‘Naar 43 West op 52nd Street in Manhattan, New York. Naar mijn toekomstige echtgenoot.’

Laatste vraag: Ras of volk? Russische, Poolse, Duitse en Nederlandse Joden gaven eerlijk toe dat ze Hebreërs waren. Juliette antwoordde: ‘Nederlands.’

Ze ging van boord bij Wall Street en stapte in de auto van een jong koppel dat ze had ontmoet op de boot. Op een avond waren ze aan haar tafel gaan zitten. Een van hen vroeg waar ze logeerde. Dat wist Juliette nog niet, maar ze kende in New York twee hotels: het chique Ritz-Carlton en het Waldorf Astoria. Volgens de vrouw waren dat geen gepaste locaties voor een alleenstaande dame en ze raadde het Martha Washington Hotel *for women only* in Manhattan aan. Het was schoon

en betaalbaar en zelfs priesters en dokters kregen geen toegang tot de kamers van het Adamloze Eden, zoals het vrouwenhotel werd genoemd.

2.

Er heerste een opgewonden oorlogsstemming in Amerika toen Juliette naar binnen liep bij het Martha Washington Hotel. De manager was een man, maar er werkten verder alleen maar vrouwen en er logeerden zo'n vierhonderd vrouwelijke gasten. Vrouwen namen de telefoon op en bedienden de liften. Op de begane grond werkte een kapster die alleen vrouwen knipte. Zieke, stervende of mishandelde gasten werden onderzocht door een vrouwelijke dokter. De kokkin was befaamd om haar Nesselrode-pudding.

Een kamer kostte gemiddeld 1,50 dollar per dag. Gemeubileerde suites konden per week of per maand worden gehuurd. Hoe langer het verblijf, hoe hoger de korting.

Juliette vertelde de manager in opzettelijk gebrekkig Engels dat ze helemaal alleen was aangekomen en niemand in New York kende. Ze had niet veel geld, maar was van plan lang te blijven. Mocht ze voor de prijs van een gewone kamer misschien een suite? De manager was bereid een uitzondering te maken.

Haar suite was ruim en licht en had een bad, een keukentje, een bureau met een telefoon en een schrijfmachine. Asbakken en kwispedoors waren weggehaald. Het management vond dat rokende en pruimtabak kauwende vrouwen moesten worden ontmoedigd. Op het briefpapier stond: ‘Martha Washington Hotel, ideaal voor vrouwen en meisjes die alleen reizen.’

Een van de eerste dingen die Juliette in New York deed, was het afsluiten van een ziektekostenverzekering. Lezen of studeren deed ze in haar suite of in de bibliotheek van het hotel.

Er werd meer dan ooit gespeculeerd over haar afkomst. *The woman nobody knows* kwam inderdaad uit Frankrijk, beweerde iemand die het kon weten. Ze had daar alleen nooit gewerkt als actrice, maar als dienstmeisje van een Franse actrice die wilde doorbreken in Hollywood. Haar mooie hulpje lette tijdens het stoffen altijd goed op hoe haar bazin repeteerde en las in het diepste geheim de scripts. In de nacht oefende ze net zo lang tot ze de rol van haar bazin perfect kon spelen. Ze stal een uitnodiging voor een auditie en werd na een sensationeel optreden meteen vastgelegd.

Anderen beweerden dat Jetta van oorsprong een Javaanse prinses was. Kijk maar naar die ogen en haar aristocratische manier van voortbewegen. Nee, zei een volgende persoon. Ze was de dochter van een Chinese edelman uit de Qin-dynastie en een Europese diplomate.

Een kennis van vroeger fluisterde dat ze helemaal niet was geboren in Versailles, maar in een duister oord in Polen of Rusland. Na haar emigratie naar de Nieuwe Wereld woonde ze maanden in een krot in de Lower East Side van New York. Franse Amerikanen uit New York wisten tamelijk zeker dat Jetta helemaal geen Française was. Dat rare accent werd niet gesproken in Parijs of Versailles. Niemand kon zeggen waar ze dan wel vandaan kwam. Sommigen dachten aan Berlijn, Osnabrück of Lublin.

Onwaarschijnlijk intrigerend was het hardnekkige gerucht dat ze de dochter was van de geëxecuteerde spionne van Nederlandse afkomst Mata Hari. Versailles leek qua klank op Vincennes en Vincennes werd sinds de Grote Oorlog geassocieerd met de sterfplaats van Mata Hari, die in Leeuwarden werd geboren onder de naam Margaretha Geertruida Zelle.

Het verhaal kon best waar zijn. Er gingen al langer geruchten dat ze was geboren in het saaie Holland en ze had net als Mata Hari in Parijs gewoond en beiden hadden onmiskenbaar oriëntaalse gelaatstrekken. Ook de namen van hun moeders vertoonden verdacht grote overeenkomsten. Volgens

Jetta heette haar Franse moeder Gertrude, een rechtstreekse vertaling van Geertruida, de tweede naam van Mata Hari.

Andere speculaties:

- Ze was de dochter van een strenggelovige boer uit Wisconsin en deed zich voor als Française sinds ze Madame Bovary voor het eerst had gelezen. Volgens sommige mensen verdween haar accent als ze weer eens boos werd.
 - Ze kwam uit Amsterdam, de hoofdstad van The Netherlands. Dat was het land waar de Rockefeller, de Vanderbilts, de De Milles (Haarlem) en de Roosevelt vandaan kwamen. Een journalist had op het Oude Continent gesproken met familieleden en die bevestigden het verhaal.
 - Ze was een verarmde Poolse vluchteling die actrice wilde worden omdat haar landgenote Pola Negri zoveel geld verdiende.
 - Ze was de bastaarddochter van de in 1918 afgeslachte tsaar Nicolaas II.
 - Ze kwam uit New Delhi. Haar vader huwelijkte haar uit aan een veel oudere man en ze liep weg van huis omdat ze alleen in ware liefde geloofde.
 - Ze was geboren in Boedapest/Wenen/Nizhni Novgorod.
 - Ze was geboren in het Franse Fontainebleau en stamde af van Napoleon Bonaparte.
 - Ze groeide op in een Europees land waar nooit iets gebeurde. Ze wilde zo graag beroemd worden dat ze een andere taal leerde en na haar emigratie een ander werd. In tegenstelling tot wat ze zelf beweerde, had ze nauwelijks ervaring in het theater. Volgens oud-collega's beheerste ze zelfs de basisprincipes van het toneel niet.
 - Ze kwam uit Egypte. Heel in de verte was ze familie van Cleopatra.
- Goudal bleef zwijgen over haar afkomst en zo maakte ze het mysterie alleen maar groter.

einde kunnen maken aan de stilzwijgende overeenkomst van de producers om acteurs en actrices te boycotten als ze te mondig zijn. In een van onze laatste gesprekken zei mijnheer De Mille: “Als u hier vertrekt, zult u nooit meer werken in een andere studio.” Aan dat deel van zijn woord heeft hij zich tenminste wel gehouden.’

Een paar weken later ontving ze een rapport waarin de belangrijkste distributeurs van Amerika hun mening over haar gaven. Een man met de initialen ‘cs’ vond: ‘Ze begint nu pas het publiek te veroveren en we kunnen geld aan haar verdienen.’ Ze kruiste deze woorden aan.

‘AL’: ‘Ze is een prachtig gepassioneerd type. *Boy*, wat heeft zij een potentie! Geef haar een heet seksdrama en ze zal de toeschouwers massaal naar de bioscopen lokken.’ Kruisje en een onderstreping.

In St. Louis, Missouri, zei een man die werd aangeduid met ‘ss’: ‘Bioscoopbezoekers houden tegenwoordig van de korte rok en de jurk met décolleté. Door deze ontwikkeling zijn we een beetje argwanend en haatdragend geworden tegenover de jurk die juist verhult. We vinden dat ouderwets en oninteressant.’ Negeren, net als: ‘Een flop. Kan haar niet gebruiken.’

Gebruiken: ‘Slecht beleid heeft ervoor gezorgd dat Goudal niet meer tot de allergrootste sterren behoort. Ik ben op haar gesteld.’

‘BG’: ‘Elk publiek dat houdt van goed acteren, houdt van Goudal. Ze is een groot artiest.’

Een bioscopeigenaar uit Detroit: ‘Waar halen Hollywood-pr-mensen toch het idee vandaan dat verhalen over temperament de sterren kwaad doen? Goudals publiciteit heeft haar geholpen. Ik geef toe dat het in Garbo’s geval iets anders ligt, zij wordt door haar gedrag echt gezien als een “buitenlander”. Maar in het algemeen heeft het Amerikaanse publiek altijd erg gehouden van Franse actrices en temperament lijkt te horen bij een Franse ster.’

Een distributeur uit Brooklyn, New York schreef: ‘Geweldige actrice en wat een *hot mama!* Ze moeten haar in plaats van Garbo koppelen aan John Gilbert en een paar broeierige films laten maken.’ Zinnen die ze dubbel onderstreepte: ‘Als deze vrouw zou worden gepromoot als Pola Negri, zou ze nu een miljoen dollar per jaar verdienen.’

Er verstreken weken zonder dat ze die ene filmrol kreeg om revanche te nemen op De Mille en alle jaknikkers uit zijn entourage. Met haar gezondheid ging het door rust, pillen en injecties redelijk goed, schreef ze een vriend. ‘Het is per slot van rekening vooral een kwestie van zenuwen bij mij.’

Ze overwoog terug te keren naar New York voor een rentree op het toneel. Op 16 april 1928 schreef ze een vooraanstaande Broadway-producer: ‘Mijnheer De Mille slaagt erin me uit de filmwereld te houden, op dit moment tenminste. Ik overweeg nu een toneelstuk te doen in plaats van een onwaardig “filmvluggertje”, zoals de uitdrukking is. Ik heb een achterban en een status, waarom zou ik die niet gebruiken, in plaats van maanden tevergeefs af te wachten en het geld op te eten dat ik met zoveel moeite heb verdiend en gespaard? Niemand hoeft medelijden met me te hebben, maar waarom zou ik er niet eerlijk over zijn? Zou ik niet de hoofdrol kunnen spelen in de westkustversie van *The Letter*? Mijn naam zou volgens mij een wapen kunnen zijn.’

De producer wees het aanbod af.

2.

Voor de ingang van een wit gebouw in Culver City, niet ver van de Pathé-De Mille-studio, stonden tien Korinthische pilaren en hoge hekken met prikkeldraad. Aan de overkant hing een billboard met: MGM: MORE STARS THAN THERE ARE IN HEAVEN. Bij de poort zat een zwarte man op een stoel. In de

ochtend en avond was hij de chauffeur van MGM-producer Irving Thalberg en Paul Bern. In de tussenliggende uren poetste hij de schoenen van witte voorbijgangers.

Jetta kreeg van de portier het grote voorrecht de MGM-studio te mogen betreden. MGM-baas Louis B. Mayer was normaal gesproken een trouwe bondgenoot van De Mille, maar hij luisterde vrijwel altijd naar zijn vriend William Randolph Hearst, een van de rijkste en machtigste mannen van Amerika. Hearst's minnares Marion Davies woonde al jaren op zijn kosten in de mooiste bungalow van het Ambassador Hotel en was Jetta's buurvrouw. W.R., zoals zijn minnares hem noemde, deed alles voor zijn Marion en Davies vertelde hem in april 1928 te willen samenspelen met Jetta. Hearst belde de baas van MGM om te melden dat ze een ondersteunende rol moest krijgen in de komedie *The Cardboard Lover*. De studioleiding stemde toe op voorwaarde dat haar rol niet te groot zou worden en ze een vernederend laag salaris zou krijgen. Zo zou ze een afschrikwekkend voorbeeld blijven voor actrices die in opstand wilden komen.

De studiotuinen roken naar pas gemaaid gras, chrysanten en oranjebloesem. Langs een brede weg stonden palmbomen. In studio's klonk getimmer en geboor. Volgens de bestuurders van MGM hadden zwijgende films nog steeds de toekomst, maar er werden voor de zekerheid klusjesmannen ingehuurd om podia te bouwen met geluidsinstallaties.

Producer Irving Thalberg had een kantoor op de tweede verdieping van het hoofdgebouw. Na een uitputtende dag op de set bekeek hij alle scènes die waren opgenomen in een minbioscoop op het studioterrein. Door Thalberg stond MGM niet alleen bekend als De Rolls-Royce onder de studio's, maar ook als Retake City.

In het studiorestaurant aten de beste regisseurs van Amerika met topacteurs als Buster Keaton. Greta Garbo lunchte altijd alleen of met haar minnaar John Gilbert. Ze had twee

persoonlijke assistentes en was volgens de verhalen net zo lastig en temperamentvol als Goudal. Als Davies met één dienstmeisje op de set verscheen, kwam Garbo de dag erna met twee dienstmeisjes naar de set. Als Davies om twaalf uur wilde beginnen, kwam Garbo de dag erna om een of twee uur. Een leidinggevende zei daar eens iets van. Garbo antwoordde: *'You not like me to be late? Maybe I better go back to Sweden where peoples not hurry all time so.'*

De scenaristen zaten aan een grote tafel bij elkaar. Ze moesten vaak schamper lachen om de romantische onzin die ze voor een schitterend salaris op papier zetten. Mayer zag MGM als The Great Culver City Dream Factory. De meeste scenaristen noemden hun studio Metro Goldwyn Merde. In de suikerzoete droomwereld van MGM mocht niet worden gevloekt, niemand was ooit naakt of immoreel en aan het einde van de films leefden de hoofdpersonen nog lang en gelukkig.

Jetta tekende een contract voor één film tegen een laag salaris. Ze moest zich omkleden in een sobere kleedkamer zonder douche of toilet. Hoofdrolspeelster Marion Davies werd elke ochtend opgehaald in een limousine. Ze werd naar eigen zeggen moe van het trappen lopen en liet een bungalow op de set bouwen met veertien kamers, drie toiletten, twee keukens, een zinken badkuip en satijnen gordijnen.

Jetta speelde een hooghartige Parisienne die volgens *Photoplay* kleren droeg 'waar Worth en Paquin groen van jaloezie door zouden worden.' Haar fans vonden de rol ver beneden haar waardigheid. Zijzelf had er naar eigen zeggen geen enkele moeite mee. Iedereen kende wel de verhalen van miljonairs die hun luxe omgeving verlieten om tijdelijk te gaan wonen op een camping, vertelde ze een journalist. Het werkte louterend en de miljonair kan altijd terugkeren naar zijn oorspronkelijke leven. Aan een kennis schreef ze: 'Er is me verschrikkelijke schade aangedaan. Ik was een hoofdrol-

speelster bij De Mille. Nu moet ik sterren ondersteunen in bijrollen.'

De opnames begonnen in juni 1928. Garbo werkte op het podium ernaast aan *The Mysterious Lady*. Tijdens een pauze keek ze naar een scène van Jetta met Marion Davies. Na een paar minuten keerde ze door een gordijn terug naar haar eigen podium. Davies vroeg haar regisseur: 'Heb je een scène die je zonder mij kunt doen? Ik wil haar een compliment geven.'

Davies ging naar Garbo's podium en keek toe vanaf de zijkant. Garbo riep: 'Stop met filmen! Wie is daar?' De regisseur van Garbo's film liep naar de indringster. 'U moet weggaan, Miss Garbo wil geen buitenstaanders op de set, het spijt me.' 'Miss Garbo kwam naar mijn set en daar wilde ik mijn dank voor betuigen. Ik vind haar een geweldige actrice.'

Garbo begon te lachen. 'U bent erg grappig. U maakt me aan het lachen. Ik kwam helemaal niet voor u, maar voor een gróte actrice, Jetta Goudal.'

'Ze is inderdaad een geweldige actrice. Maar ze probeert me te overschaduwten in de scènes die we samen spelen. Daar houd ik niet van.'

'Ze roepen u op de set.'

'Ik hoor niets.'

'U verspilt mijn tijd. Ga weg of ik roep de bewaking. Ik zal niet acteren zolang u op de set blijft. Ik houd er niet van bezoekers te hebben.'

'Dat vind ik ook niet prettig, Miss Garbo.'

Garbo lachte opnieuw. 'U bent niets, u bent leeg. Gaat u nu maar weer terug naar uw set.'

De première van *The Cardboard Lover* was op 25 augustus 1928 in het Loew's State Theater, in downtown Los Angeles. Bij de entree van de acteurs keken de bezoekers vooral naar Goudal. Volgens de wereldberoemde Franse ontwerper Paul Poiret was ze de best geklede vrouw van Hollywood.



Jetta met Marion Davies in *The Cardboard Lover*

In de zaal zaten 2800 mensen. Een van hen was De Mille. De Grote Leider kreeg ruzie met de nieuwe baas van Pathé en liep over naar MGM. Soms kwam Jetta haar Judas tegen op de set of bij een première. Dan lachte ze haar liefste lach.

De operateur pakte een filmrol uit een blik. Studiomas-cotte Leo The Lion, opvolger van Slats The Lion, brulde drie keer. Na een uur werd er gelachen toen het personage van Marion Davies Jetta's personage belachelijk maakte. Ze tuitte haar mondje en toonde tot vervelens toe haar prachtige handen. Ze was veel te overdreven gekleed en kon haar temperament nauwelijks onder controle houden. Het leek een persiflage op Goudal, en dat was het ook. De regisseur had vooraf toestemming gevraagd de scène te mogen opnemen. Ze vond het meteen een goed idee. Het zou bewijzen dat ze zichzelf helemaal niet zo serieus nam als werd gedacht.

Na afloop vonden de meeste toeschouwers dat ze Jetta